

РЕШЕНИЕ

№ 790

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 27.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7417** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Н. И. А., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 970/26.06.2013г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците /Д./ при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички релевантни факти и обстоятелства и неправилно е приел, че не са налице условията на чл.8 и чл.9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

В проведеното съдебно заседание, оспорващият, редовно и своевременно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.С., оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба, вх.№ ДМ-151/18.01.2013г. на РПЦ- С., жалбоподателят Н. И. А. е поискал

предоставянето на закрила.

Изготвен е регистрационен лист на търсещия закрила рег.№ УП-5705/18.01.2013г., ведно с изготвена евродакталоскопна карта.

С покана от 19.02.2013г. чужденецът е поканен на интервю в Д., РПЦБ С. на 20.02.2013г. в 9.00 часа . Личните данни на чужденеца са установени въз основа на декларация по чл.30, т.3 ЗУБ.

Съгласно протокол № УП-5705 от 22.01.2013г. и протокол от 20.02.2013г. за проведени първоначално и последващо интервю с Н. И. А., на което лицето заявява, че причината за търсената закрила в Б., е че в М. има семейни проблеми между него, доведения му баща и неговите деца, като във връзка със заплахи за живота му по повод наследени имоти е следвало да напусне страната си по произход.

Същите причини за търсената закрила чужденецът е заявил и в последващо интервюта, проведени на 06.03.2013г.

Административното производство е приключило с издаването на обжалваното решение № 970/26.06.2013г. на Председателя на Д. при МС в определения в закона срок.

В административния акт е посочено, че по отношение на жалбоподателя, не се установява причини за основателен страх от преследване в М. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Формулиран е извод, че спрямо чужденеца не е установено да е упражнявано физическо насилие и да е бил обект на репресии, както и не са установени дискриминационни и други мерки, водещи до риск от преследване.

Според интервюиращият орган не се установява опасност при връщане на жалбоподателя в родината му, тъй като от изложеното от него не може да се направи предположение за бъдещ риск от тежко посегателство, като изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, както и налагане на наказание в държавата му по произход. Във връзка с горното административният орган е установил липсата на условия за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ и на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което е приел, че молбата за закрила на Н. И. А. следва да се отхвърли като явно неоснователна респ. е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният акт е връчен на жалбоподателя на 18.07.2013г., а жалбата до Административен съд София град е подадена чрез Държавната агенция за бежанците с вх. № УП-5705 от 23.07.2013г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Следователно, съдът извършва преценка дали административният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената

форма и дали е съобразен с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие с административно-производствените правила и материалния закон.

Съгласно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ (в сила от 01.01.2008 г.) при получаване на молба за предоставяне на особена закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище от Държавна агенция «Национална сигурност», което е изискано с писмо рег.№ УП5705 от 22.01.2013г.

Видно от писмо рег.№ Т-1387 от 26.02.2013г. Директора на Специализирана дирекция «Т» -Д. е заявил, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя на територията на РБ.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна по изложените в нея съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, както по отношение на отхвърляне на молбата за предоставяне на хуманитарен статут, така и в частта му , с която е отказано признаване статут на бежанец. Решението е правилно,тъй като от данните по делото не се установява кандидатът да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в М..

По делото е безспорно установено, че жалбоподателят Н. И. А. е гражданин на М., вероизповедание- християнин - католик, неженен, [дата на раждане] в [населено място], М.. Във връзка с подадената от чужденеца молба за получаване на закрила по реда на ЗУБ с него са проведени няколко интервюта от длъжностно лице при Д., в което А. е заявил, че причината за търсената закрила в Б. е, че се страхува да се завърне в М., поради преследването му по семейни причини.

Настоящата съдебна инстанция след проверка на доказателствата по делото и с оглед нормите на вътрешното и международно право, намира че решението на председателя на Д. е правилно и законосъобразно.

Административният орган е отказал предоставянето на статут на бежанец като е приел, че не са налице предпоставките на чл.8 от ЗУБ.

Този извод на решаващия орган е правилен. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. В ал.5 на същия законов текст е посочено, че действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба. Изводите за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 от ЗУБ, изложени от административния орган, се споделят от настоящата инстанция, защото кореспондират с установените в хода на административното производство релевантни за спора факти. Видно от данните по делото, чужденецът не е бил преследван в М. поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Същият

и не твърди, че е преследван по някой от тези признаци. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от посочените причини в законовия текст. Жалбоподателят изрично в интервюта си заявява, че се страхува за живота си поради заплахи по семейни причини.

От представената по представена Справка вх.№ 01-3177/25.04.2013 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при Д. относно ситуацията в М. не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на С., тъй като от цитираната справка е видно, че докато броят на новите бежанци определено намалява в сравнение с нивата от преди няколко седмичи, М. продължава да е изправена пред изтичане на бежанци, макар и умерено. От приложената справка не може да се направи обоснован извод, че М. се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт, поради което настоящата инстанция намира, че административният орган правилно е приел, че жалбоподателят не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по изброените в чл.8, ал.1 ЗУБ признаци, както и не е обосновал наличието на основателен страх от преследване по някой от тези признаци.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В т.32 от решение по дело С-465/07 Съдът на Европейския съюз дава тълкуване на използваните в чл.15, букви „а” и „б” от Директива 2004/83/ЕО признаци по следния начин: „Използваните в член 15, букви а) и б) от Директивата изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство.” От горното следва, че за осъществяване признаците на чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ е необходимо да е налице риск от конкретен вид посегателство. С. жалбоподателят не твърди да е заплашен от смъртно наказание или екзекуция. От доказателствата по делото не се установява и той да е напуснал М. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, поради което правилно административният орган е приел, че не са налице предпоставките за прилагане на чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ.

В т.33 от цитираното решение се дава тълкуване на признаците по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ в смисъл, че „лични посегателства са тези посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква „в” от Директивата.” От представената справка, както и от другите цитирани от административния орган източници, не се установява да е налице обстановка, обосноваваща наличието на безогледно насилие.

Предвид изложеното настоящата инстанция намира, че законосъобразно административният орган е отказал предоставянето на хуманитарен статут на

жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, Първо отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. А., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 970/26.06.2013г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците /Д./ при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Административен съдия: